

"AMERIŠKA DOMOVINA"AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER

JAMES DEBEVEC, Editor

6117 St. Clair Ave. Cleveland, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.50
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland po pošti, pol leta \$4.00
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland po pošti, četrt leta \$2.25
Za Cleveland in Euclid, po razpisalnih: celo leto \$6.50, pol leta \$3.50,
četrt leta \$2.00.
Posamezna številka 8c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada \$6.50 per year. Cleveland by mail \$7.50 per year
U. S. and Canada \$3.50 for 6 months. Cleveland by mail \$4.00 for 6 months
U. S. and Canada \$2.00 for 3 months. Cleveland by mail \$2.25 for 3 months
Cleveland and Euclid by carrier \$6.50 per year, \$3.50 for 6 months,
\$2.00 for 3 months
Single copies 8c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 242 Thur., Oct. 15, 1942

Kakšna bo to Jugoslavija?

Kakor sklepamo iz raznih poročil, je danes položaj v bivši Jugoslaviji, to je na Slovenskem, na Hrvaškem in v Srbiji tak, da se človek že več ne izpozna iz tega. Baje so v vseh treh pokrajinah take zmešnjave, boji in pokolji vseprek, da mora človek, ki je upal na močnejšo in svobodnejšo Jugoslavijo po vojni, obupati, da bo Jugoslavija kot taka sploh še kdaj mogoča.

Na Slovenskem vlada zdaj takozvana osvobodilna fronta ali partizani. To je samo v onih krajih, ki jih imajo zasedene Italijani. Na Gorenjskem, delno na Dolenjskem in na Štajerskem ni partizanov.

Partizani obstoje v glavnem iz komunistov, ki so s terorjem prisilili še druge, da so se jim pridružili. Njih glavni namen je, kot trdijo poročila, odpor proti osišču. Toda v istem času se pa partizani bore tudi proti Draži Mihajloviču in to je, česar ne moremo razumeti.

Dražo Mihajloviča je slavil ves svet, kot junaka, ki je poleg Rusije edini držal fronto proti osišču. Pri njem se je borilo, kot nam je zagotavljala jugoslovanska vlada, nad 4.000 Slovencev in njegov osebnih pribojnikov je bil baje Slovenec. Dan za dnem smo čitali v poročilih, kako baje Draža Mihajlovič nemške, italijanske in bolgarske čete. Čitali smo, da je bil Draža Mihajlovič vzrok, da se je Hitler zamudil na Balkanu in vsled tega ni mogel priti pravočasno pred Moskvo. Takrat so trdila poročila, da je Mihajlovič rešil Moskvo.

Mi, ki smo z vsem srcem z Združenimi narodi, smo slavili junaštvo Mihajloviča in njegovih borcev. Venomer smo pohajvali novice v toliko, da smo dokazovali, da niso v Mihajlovičevi vojski samo Srbi, ampak tudi Slovenci in Hrvati, da Mihajlovičovo vojsko ne smemo imenovati srbsko vojsko, ampak jugoslovansko vojsko.

Zdaj pa kar naenkrat slišimo, da se je organizirala v Sloveniji skupina bojne sile, ki se ne bori samo proti osišču, ampak tudi proti Mihajloviču. To so takozvani partizani, ki ne pobijajo samo Nemcev in Italijanov, ampak tudi svoje lastne rojake, ki niso morda ž njimi.

Nam ne gre v glavo, kako je mogoče, da bi se dve struji, ki se borita istočasno proti osišču, borili obenem tudi druga proti drugi.

Še zadnji teden je izdala jugoslovanska vlada v Londonu izjavo, v kateri zatrjuje, da popolnoma zaupa Draži Mihajloviču. Ker je jugoslovanska vlada na strani zaveznikov, se torej bori Mihajlovič za zavezniško stvar. Kam pa naj potem šteje slovenske partizane (komuniste), ki se bore proti Mihajloviču?

Če se vsi trije jugoslovanski narodi, katerih skupen cilj bi moral biti danes samo eden in ta je — Jugoslavija, koljejo med seboj, kakšno Jugoslavijo si bodo priborili? Kaj poročila k temu naša ameriška vlada? In, končno, kaj pravi k temu jugoslovanska vlada? Ako je izjavila, da podpira in zaupa še nadalje Mihajloviču, ali obenem odobrava tudi akcijo partizanov? Dobro bi bilo, da bi pojasnil ta položaj minister Snaj. On bi moral vedeti, kot član jugoslovanske vlade in kot Slovenec, za kake cilje se bore zlasti slovenski partizani.

Nekateri trdijo, da partizani ne zaupajo Mihajloviču, češ, da se bori samo za Srbijo. Ali je fronta partizanov za veliko Jugoslavijo, ali za samostojno Slovenijo? In kje so potem Hrvati? Ali je njihov smoter samostojna Hrvatska?

Slovenske partizane baje podpira Moskva. Toda čitali smo opetovano, da dobiva tudi Mihajlovič orožje in municijo iz Rusije. Kako je prav za prav?

Taka poročila ameriške Slovence vznemirjajo in begajo, da res ne vedo pri čem da so. Ako so si vsi trije jugoslovanski narodi med seboj v sporu, kako naj jim pomagamo mi tukaj? S katerim naj potegnemo?

Slovenski partizani niso vprašali ameriških Slovencev, kaj naj napravijo. Podvzeli so akcijo na svojo pest in na svojo pest jo hočejo menda tudi izpeljati. Mi, ameriški Slovenci, si umijemo roke in bomo počakali, dokler se razmere ne razčistijo v stari domovini. Nes pametno bi bilo za nas tukaj nekaj diktirati Slovence, dokler ne vemo natančno, kaj hočejo. Mi lahko sklicujemo tukaj kongrese in sprejemamo resolucije glede bodoče Jugoslavije, odnosno Slovenije. Toda kaj pa, če se Slovenci poživljajo na vse naše resolucije in priporočila.

Zato je najboljša, da držimo roke proč toliko časa, da bomo natančno vedeli kako in kaj se godi doma. Če so poročila zanesljiva, potem vlada v Sloveniji danes prava zmešnjava. Take razmere gotovo niso všeč Združenim narodom, so pa zelo dobrodošle sovražnikom Jugoslovanov.

Ponovno poudarjamo, da smo mi tukaj predvsem Amerikanci slovenskega porekla. Kot taki smo dolžni posvetiti vse svoje sile, vse svoje akcije edino v eno smer in ta je, da moramo pomagati svoji novi domovini do zmage. Po zmagi Združenih narodov bo pa govoril Atlantski čarter, v katerem imamo vsi zaupanje in ta bo garantiral vsem malim in velikim narodom, da si bodo izbirali svoje vlade, kakor si jih bodo sami hoteli. Ker so Slovenci tudi narod, bodo po Atlantskem čarterju tudi imeli priliko povedati svoje zahteve.

BESEDA IZ NARODA**Slavnost podr. št. 49 SZZ**

Mislím, da ni skoro nobene članice pri naši podružnici, da ne bo večkrat ta teden vzdihnila: "Bog daj lepo vreme v nedeljo!" To pa zato, ker bodo imeli naše kadetke v nedelje blagoslovitev svojega društvenega bandera v cerkvi sv. Kristine na 222. cesti v Euclidu. No, zato pa tudi ni nič čudnega, če si želimo lepega vremena za v nedeljo, da se bodo naša dekleta lahko pokazala v paradi v svojih krasnih uniformah in prav tako tudi svatje, tovariši in tovarišice, članice in društva in kadetke drugih podružnic.

Vsa ta lepa skupina bo po zvokih godbe sv. Vida korakala od Roosevelt šole, kjer se bomo zbirali ob dveh. Povorka se bo razvila po dvesto cesti do Miller Ave., po Miller Ave. do 222. ceste in v cerkev sv. Kristine. Ker pa je že običajno, da čim večja je udeležba ob takih prilikah, tem večje je veselje članic in lepša je povorka, zato pa se podpisana, kot predsednica podružnice št. 49 Slovenske ženske zveze najljubšeje obračam do že povabljenih društev in enako do cenjenega občinstva s prošnjo, da nas posetite omenjeni dan ter nas tako počastite s svojo navzočnostjo in nam pomagajte do lepšega uspeha.

Časi so resni. Od dne do dne bo več slabih novic in manj prilike za zabavo. Pridimo skupaj, dokler nam je to še mogoče in se razveselimo med svojimi znanci in prijatelji. Obenem pa tudi pomagajmo mlajšim članicam in jih zainteresirajmo, da bodo po našem vzgledu vodile započeto delo, ker le v mladini je naša bodočnost.

Mislím, da mi ni treba še posebej pripominjati, da pričakujemo sto procentno udeležbo od strani domačih članic. Samo tiste, ki jih zadržuje delo, so opravljene. Vse druge izgovore pa na stran za ta dan. Kako naj pričakujemo zanimanja od naših mlajših, če jim ne bomo me dajale dobrega vzgleda?

Zatorej, članice od podružnice št. 49 SZZ, ne pozabite, da je nedelja 18. oktobra NAŠ DAN in zato pa vse na plan! V upanju, da nam društva in cenjeno občinstvo ne odreče svoje pomoči, se vam vsem skupaj že vnaprej iskreno zahvaljujem ter vam obljubljam, da vam bomo ob enakih prilikah z veseljem povrnili.

Z najlepšimi pozdravi,

Mary Stušek,
predsednica št. 49 SZZ.**Iz Zadrúžne fronte**

Marsikje poka izven fronte! Linija kave ne drži več — cikorjo še dobiš, ako nisi v ječi. Zredile so se vrste mladenčev med nami; redčijo se tudi člani v vrsti srednjega sloja — mali business. Bistro oko kaj kmalu opazi, kam vodi ta pot, da prihajamo v dobro velemonopol in takrat bodo začutili delavske vrste, kaj se pravi živeti pod monopolskim in korporacijskim businessom. Naši rudarji to dobro vedo, kajti navadno so bili vedno navezani na kompanijske trgovine. Ta doba se odpira pred nami vsemi.

Posamezniki si ne bodo mogli kaj dosti pomagati. Zadrugarji in organizirano delavstvo si pa ravno sedaj lahko postavi najtrdnjšo podlago. Dolar v žepu danes nima posebne vrednosti, ima ga pa v blagu. Dobi ti bo treba en odstotek delavskega denarja za ohranjo svojega življa v organiziranju pod zadrúžnim praporom širom Clevelanda. Ako to storimo, lahko pričakujemo še nekaj ekonomske neodvisnosti, ako ne,

nam bodo drugi narekovali kaj in kako smemo kupovati in po njih priljubljenih cenah. O tem več drugič.

Oktober je Zadrúžni mesec; treba ga je pravilno počastiti. Zadruga ima navadno koncem meseca veliko enotedensko razprodajo, imela jo bo tudi letos — kajpada, kmalu za tem pa domače rajžve klobase in domače kisle zelje. Več: imela bo svojo plesno veselico z večerjo v Slovenskem društvenem domu v Euclidu v soboto 31. oktobra. Vstopnina bo 75 centov za vse skupaj: večerja se prične servirati od 7:30 naprej.

Tudi naši kegljači so otvorili svojo sezono in sicer z osmimi skupinami. Vse je za nekeke štrajke, pa je vojna in niso tako uspešni z njimi. Veste, so dobri patriotični ljudje ti naši kegljači in kegljačice. Zmernost tudi poznajo in nimajo perfektnih "scores".

O veselici, kegljačih in organiziranju delavca in svoje nakupovalne moči v tej inflacijski dobi pride kasneje, tekem tega meseca.

Joseph A. Siskovich, tajnik.

St. Clair Hunting and Rifle Club

Blíža se nam zima in mraz in tako bomo zopet ostali v mestu do pomladi, zato pa se naš klub še vedno shaja na naši farmi in to vsaj toliko časa še, dokler nam vreme dopušča. Tu se vadijo v streljanju naši navdušeni lovci, da bodo potem boljše streljali zajce, ko bo otvorjena sezona.

V nedeljo 18. oktobra bo priredil klub poleg običajnega streljanja tudi "wiener roast" in pa seveda bomo pekli tudi krompir. To se vrši v lepem ali slabem vremenu. Klub vabi vse svoje člane ter njih prijatelje in znance, da gotovo pridete na naše klubove prostore, kjer bo dosti zabave pri pečenju vinaric in krompirja in še kaj drugega. Porabimo še to priliko, saj itak ne bo več dosti lepih dni v tej jeseni. Torej ven v prosto naravo na sveži zrak, dokler je še čas za to.

Na zadnji strelski vaji smo jih podirali tako-le:

F. Spenko, st.	19
F. Spenko, ml.	18
Sluga	22
J. Novak	22
Kramer	23
A. Urankar	20
J. Urankar	21
Mihelich	20
Buchar	19
Papesh	21
Levstek	22
Škoda	20
Podpadeč	18
Peterko	18
Susel	17
Kauchnik	19
Virant	16
Dolenc	21
Sinkovec	16
Hren	13
Dovgan	19

Z lovskim pozdravom,

L. P., tajnik.

Usoda Slovencev

Prinašamo nekatere izvlečke iz članka dr. Miha Kreka, podpredsednika jugoslovanske vlade v Londonu:

Po vekih tujčevega jarma in borbe za svobodo je bilo leto 1919, polno najlepših nad za Slovence. Mislili so, da bodo po zmagi nad avstrijskim cesarstvom in nad Nemčijo njihove zahteve izpolnjene, a so se motili. Italija je bila takrat zaveznica Francije in Anglije, katerih roke so bile vezane z londonskim paktom, podpisanim od Velike Britanije, Francije in Rusije v korist Italije za slučaj, da bi vstopila v vojno proti centralnim silam. Po vojni je bila Slovenija razkosana na tri dele. Preko milijona Slovencev je dobilo svojo svobodo v okvirju Jugoslavije, toda preko pol milijona jih je ostalo pod Italijo, preko 100,000 v Avstriji in okoli 10,000 v Madžarski. Tako je mirovni dogovor iz leta 1919. skoro uničil ta mali narod. Toda Slovenci so vzdržali tudi to strašno krvavenje... Zato se je Hitler odločil, da uniči Slovence, katerih žilavost v odporu je poznal.

Nemčija je zasedla dve tretjini jugoslovanske Slovenije, skoro tretjina z Ljubljano je bila oddana Italiji, dočim so Madžari dobili Prekmurje, v katerem je 85.000 prebivalcev.

Hitler je ukazal, da se mora ozemlje, ki je pripadlo Nemčiji takoj ponemčiti. Nacisti so vedeli, da je nacionalni odpor Slovencev v cerkvi, šolah, ter kulturnih in gospodarskih organizacijah. Vse te ustanove so bile uničene takoj v prvem navalu, cerkve zaprte in duhovniki aretirani.

Politiko uničevanja so izvajali predvsem tudi v slovenskih intelektualnih slojih. Njihovo imetje je bilo zaplenjeno, moške zaprti v koncentracijske tabore, žene in otroci pa poslani v Srbijo. V maju 1941. leta je Hitler izdal naredbo, da je vse slovensko imetje v krajih zasedenih od Nemcev, konfiscirano. Izdelan je bil tudi načrt, da se odvede 280.000 Slovencev v Srbijo in na Hrvaško.

Povdariti je treba, da je srbsko prebivalstvo pregnancem izkazalo zares bratovsko ljubezen. Sami oropani in osiromašeni, so Srbi delili s Slovenci vse, kar so imeli. Tudi na Hrvaškem so ljudje prinašali nesrečnim beguncem hrane in pijače, ki so potovali skozi njihovo ozemlje. Nesreča Slovencev je nanovo okrepila edinstvo in skupnost Jugoslovanov.

V Prekmurju so Madžari takoj po zasedbi postrelili ali obesili 20 slovenskih intelektualcev. Vse slovenske duhovne so premestili v notranjost Madžarske, a med Slovence poslali duhovne madžarske narodnosti, katerih ljudstvo ne razume. Slovenci jeziki je ukinjen povsod v šolah, cerkvah in uradih, slovenski tisk in knjige pa so prepovedane.

Italijani so ustvarili posebno laško provinco, ki je bila priključena italijanski kraljevini. Vse slovenske ustanove so prepovedane ali pa pod nadzorstvom italijanskih komisarjev. Italijanski pritisk postaja hujši z dneva v dan. Streljanja talcev so na dnevnem redu.

Na koncu svojega članka govori dr. Krek o borbenem duhu Slovencev, ki je ostal neuklonjen in junaški. Nепrestani boji divjajo po vsem ozemlju in prometne zveze so prekinjene. Slovenija je dala vse za svobodo, za katero se bore vsi zedinjeni narodi. Njena žrtve je največje. V svoji zadnji uri Slovenci prosijo pomoči, kažejo svoje krvave rane in iščejo simpatij. Slovence je potrebna pomoč civiliziranega sveta, najbolj pa moralna podpora.

Prof. dr. Marinkovič o vtisih iz Amerike

(Na londonskem radiu 20. 8. '42)

Z vstopom Amerike v vojno, odgovorom na zavratni japonski napad, je zaplamljen vojni požar po vesoljnem svetu. Kar se danes odigrava, se dogaja prvič v vsej svetovni zgodovini in upajmo — tudi zadnjikrat. Zaradi tega tudi ne smemo govoriti v tej vojni o usodi te ali one države, tega ali onega naroda, kakor smo to delali v prejšnjih vojnah, temveč se moramo zavedati, da gre za usodo vsega človeštva.

Ves svet je razdeljen v dve nenekani skupini. Prva velja za štiripetne zemeljske površine, druga pa je petkrat manjša. V prvi se nahajajo vsi narodi sveta, v drugi le nemški in japonski narod. Italijani pa po mojem mnenju niso niti vredni, da jih omenjamo.

V prvi se nahajajo vse demokracije, v drugi pa fašizem in militarizem. Človeštvo se je razdelilo v svoji oceni osnovnih idej človeka in njegovih pravic. Nasprotja so tako ogromna, da se obe omeni med sebojno izključujeta. Vse to vam je znano in ni potrebno, da bi podrobno o tem govoril. Velja pa poudariti, da gre boj za življenje in za dostojanstvo človeštva.

Ko sem prišel v Ameriko, sem bil nekoliko v dvomih, najprej, dali se bo odločila za vstop v svetovno vojno, a potem, ako vstopi, dali bo mogla prispevati toliko, kakor bi odgovarjalo njeni številčni sili. Znano je, da je za Ameriko postala že tradicionalna politična misel, da se v evropske razprtije ne vmešava in da je zavzemala to stališče tudi po prvi svetovni vojni. Njena velika sestavljenost v narodnostnem pogledu, je tudi povzročevala bojazen, ali bo našla v tem velikem usodnem boju potrebno slovo in enodušnost.

Leto dni sem opazoval, kaj se v Ameriki godi, kako je bilo pred njenim vstopom v vojno in potem, spoznal njene duševne in materialne sile in sem jo zapustil z globokim prepričanjem, da bo dala ne le največji, temveč zares odločilni prispevek k zmagi in da bo igrala najvažnejšo vlogo pri ustvarjanju novega vesoljnega reda po zmagi.

Ameriški narod je mlad narod. Že v tem se vidi, da ima mnogo idealov. A razven tega on ni vključen v tradicije daljnih preteklosti, ki tako pogosto moti ljudi in narode, da se prilagode potrebam sedanjosti. Zato pa je tudi ameriški narod ustvaril največjo demokracijo na svetu, ki je visoko dvignila pojameznika in mu ustvarila najvišji življenjski standard.

Razumljivo je torej, da je ameriški narod hitro uvidel nevarnost nacizma in fašizma in vse, kar bi zmagala te ideologije pomenila tudi zanj. Odkar je tehnika, predvsem z letalstvom, skrajšala daljave, je nevarnost nacizma in fašizma za Ameriko postala neoporečna. Zato se je ameriški narod odločil, da vstopi v vojno in se je pri tem popolnoma zavedel, koliko žrtve bo zahtevala in kako težka bo.

Odločnost Amerike, da zmagala in vloga, katero bo igrala v moralnem in na materialnem pogledu, preseneča in skoro vznemirja vsa koga opazovalca. Vedeti je treba, da je Amerika kontinent, ki ima 130 milijonov prebivalcev in neizčrpne možnosti, v vseh pogledih in smereh zares fantastične.

Že zdaj razpolaga Amerika z eno največjih vojsk, a vpoklicala je samo neozenjene in mlade ljudi. Rezerve moštva so ogromne. V ljudstvu in v obratih je komaj videti, da se dela nahaja v vojni. Duh ameriške vojske je presenetljiv. S svojimi mnogobrojnimi sredstvi je demokracija uspešno pripravila svoje vojake, da se bore za svoje življenje in za svoje do-

stojanstvo. Sila ameriške vojske že zdaj pritiska v vseh delih sveta, a predno bo končala vojno, bo ta sila prijetno senetila prijatelje svobode.

Da bi govoril o opremljenosti vojske, se mi ne zdi potrebno. Največje moštvo za to so danes v Ameriki, oborožuje ne le samo sebe, veče dela tudi za vse zedinjene narode. Tehnika in industrija pa sta v tej vojni najvažnejši činjenici. Zmagal bo oni, ki bo bolj močan. V tem pogledu Ameriki ni mogoče dvomiti.

Vsi smo v Ameriki videli zemljo največjih možnosti, vendar vam moram priznati, da je resnica še večja. Ne povajate od mene, da vam povem, koliko tankov, letal ali ladij delajo vsak dan ali vsako noč. To vedo samo oni, ki so poklicani. Vsa ameriška industrija, nes dela za vojno, kilometre dolge, nove tovarne letal, kov, municije in druge opreme lezejo iz tal. Ta industrija še ni v polnem zametju svoje sile, a kadar bo prišla tega — in to ni daleč — bo na hitro končana.

Kakšne napore dela ameriški narod, vidimo najbolje v dejanskih številkah. Bogaštev Amerike je znano. Nikoli more organizirati vojnih fakcij, tako kakor Amerika, nima istih sredstev. Amerikanci dosegajo astronomske številke, katerih drugi narodi ne morejo niti razumeti. In vendar to niti ne obtežuje ekonomske in finančne sile človeka. Dolar je še vedno najboljši denar. Življenje kakor pa navadi in ako prijamemo Ameriko z Evropo, maj verjeti, da je v vojni.

Moji vtisi bi ne bili popolni, ako bi ne omenil še enega dejstva, ki izpopolnjuje vse, kar telja, ki izpopolnjuje vse, kar telja, ki harmonijo, ki navdušuje vodi. To je veliki predsednik Roosevelt. Vsi smo že pred leti v njem velikega človeka, toda mnogo večji je, nego mislili. Ne pretiravam, če vam dam, da je sreča vsega človeštva, da se ravno zdaj na čelu tega naroda.

Kdaj bo vojne konec, to ne morem reči. O tem, kako se bo končala pa več ni v našem ključu. Zato se ne vznemirjajte zaradi nemških uradnih ročil in njihovih uspehov.

(Dolge na 3 strani)

Prigodilo se je v neki vojni Kranjskem, da je kmet, ki je tako močan krč, da je letel bi bil mrtev. Vsi so mislili, je res umrl. Močno so se zabavali in ga objokovali, ga deli na dva vaški oder in se pripravljali pogreb. Dozdevni mlit je bil, videl in slišal, pa si ni mogel pomagati. Napenjal je vse mišice, da bi s kakim znakom pokazal, da je še živ, pa vse mu je vedelo. Že so se pripravljali, krsto zabijejo, ko je mlit z vse moči in glej, ude je premaknil.

Razume se, da je tedaj zavpilo v silnem strahu in vratih je bil tak drenj, da ni mogel. Samo vaški krčevnik pokazal nekaj več poguma, pa morda ni mogel k odločitvi, ven, pa se je obrnil k odločitvi rekoč:

"Mi smo pa mislili, da si ude in smo te že mislili pokopati. Ne, nisem bil mrtev, ampak vori "ranjki." "Prav dobro sem vedel, kaj se godi okrog mene. Prav dobro sem vedel, da nisem mrtev, ker moje noge so bile na zle in pa lačen sem bil." "Noge si imel mrtle, pa si bil, samo zato si rekel, da si še živ?" se začudi krčevnik. "Da, prav radi bi mi pomagali, da če bi bil v nevarnosti, ne bil lačen, če bi bil pa v hladu, pa noge ne bi bile mrtle."

ZAKLAD V SREBRNEM JEZERU

DOVOLJ POKORE

(Povest. — Spisal F. S. Finžgar

II.

Lopov je lagal tako drzno, da za trenutek Old Shatterhand niti primerne besede ni našel v odgovor. Pa dobil je zadoščeno od druge strani.

Veliki volk je kar planil. Oči so se mu zablistale in srdito je nahnulil Knoxa:

"Strahopetnež! Nimaš poguma, da bi sam prevzel posledice svojega zločina, pa ga vališ na druge, ki si v primeri z njimi ko smrdljiva žaba!"

In zato te bom kaznoval kar sedaj! Vzel ti bom skalp in si ga obesil za pas, da ga boš gledal, dokler ne boš poginil na kolu!"

Zaklical je v gozd:

"Nani wič — nani wič — moj nož — moj nož!"

"Za božjo voljo —!" je kriknil Knox. "Pri živem telesu me misliš skalpirati? — Ne, ne!"

Skočil je, da bi zbežal.

Blazno počenanje —! Saj so jaso obkoljevali od vseh strani rdečkarji. Res tudi ni prišel daleč.

Veliki volk je ko tiger planil za njim, ga zgrabil za vrat, stisnil — in Knox mu je obvisel v roki ko nužja. Rdečkar je prišel z nožem, poglavar je vrget napol zadušenega na tla.

Old Shatterhand se je obrnil in šel k tovarišem, kaj ko je začel poglavar govoriti o skalpiranju, ni maral biti priča krvavega obračuna. Grozen krik je odjeknil za njim.

Ni se ozrl. Čul je poglavarja:

"Tako se godi psu, ki ubija rdeče bojevnike in vali krivdo na druge!"

Old Shatterhand je splezal k tovarišem med skale in šele tedaj pogledal po jasi. Knox je ležal nezavestni in s krvjo oblit v travi in poleg njega je čepel Hilton, ki je bil od groze že tudi napol nezavestni. Od vseh strani so vreli Utahi, napolnili jaso, zvezali Knox in Hiltona in se pripravljali na odhod.

Vsi radovedni so sprejeli tovariši Old Shatterhanda. Poročal jim je, kaj je dosegel.

Jemmy je majal z glavjo.

"Slabo kaže!" je dejal. "Ali nam niste mogli izposlovati popolne svobode? — Saj jim nismo nič storili!"

"Zadovoljni bodimo, da smo vsaj toliko dosegli!"

"Dosegli —? Dosegli smo, da nas bodo spravili domov in na kole! Prav nič ne dvomim, da bo tako!"

Bolje bi bilo, da ste prekiniti pogajanja in tvegali napad!"

"Ne bilo bi bolje! Podlegli bi —!"

"Oho —! Branili bi se! In rdečkarji se bojijo vaše čarobne puške, kakor ste pravili, gotovo bi si ne upali preblizu."

"Tisto je že verjetno. Pa oblegali bi nas!"

"Vode imamo dovolj!"

"In jesti —? Rekel sem mu sicer, da bi poklali naše kone, pa nisem mislil zares. Rajši umrem od glada, ko pa da bi svojemu vrancu storil kaj hudega."

"Ne bilo bi nam treba klati konj! Obleganje bi ne trajalo predolgo. Ušli bi jim!"

"Kod neki?"

"Saj bi rdečkarji ne stali nagosto in trdo drug ob drugem. Premalo jih je za celo jaso. Ko bi se stegnili, bi se bili splazili s skal in po jasi, vsi štirje bi planili tesno drug ob drugem, s puškami in noži bi že prodrli in izginili v temnem gozdu."

"Mislite —?" se je smehljajal Old Shatterhand. "Menite, da so tile rdečkarji začetniki —? Da bi ne bili mislili na možnost našega bega —? Zakurili bi bili okoli jase, — pa zbežite, če morete!"

In če bi nam tudi uspelo, da bi prodrli, — kaj pa potem? (Dalje prihodnjic.)

slabe gospodinjje pri hiši, drugi so zvrčali vzrok na gospodarje, ki so pili in igrali, tretji pa so rekli: "Tako je povsodi: nekaj časa gre 'gor', potem pa 'dol'!"

Naj bo že, kakor hoče, toliko vemo gotovega, da pri tedanjem gospodarju ni šlo 'gor' ampak 'dol' — in še hitro. Poljak je bil eden tistih kmetijskih ljudi, ki so silno modri, tako modri, da jim škoduje. Vse je hotel prebrati, a ne v nedeljo, ampak v delavnik; v nedeljo je moral zopet povsod biti, kjer ga je bilo treba in kjer ga ni bilo. Pri vsaki priliki je hotel imeti prvo besedo, njegova je morala obveljati, če ne, se je razgabil in pihal kakor maček. Vzvišeno lice na drobnih glavi, ki je bila natakajena na šibek život, tisto je ob jezi žarelo kot kuhani rak ali pa zeleno, kot bukev na pomlad.

Kdor ga je prvokrat videl, bral mu je iz oči in lica, da je mož strasten človek, ki se ne vpraša, kako je prav in bolje, ampak trdi svojo: "Takole je, tako mora biti, in za take svoje nazore se ni bal prepričati, ne zausnič, katerih je imel mnogo zapisanih krog ušes, pa tudi tožbe ne, katere je pa redno on zapričel in povzročil."

Torej ta Poljak je bil tisti večer hudo užaljen. Cela srenja se je dvignila zoper njega. Zakaj? Zato ker sem berač, ker imam dolg, ker Klemenu in Bojeju dolgujem, zato mislita, da se bosta nad mano koračila, kakor hočeta. Ne bosta ga ne, Matijca Poljakovega. Če zadnjo

njivo zatožujem, oreh bo moj! Tako je togotno samoglavil pred večerjo Poljak. Jedel je pri mizi malo in še manj govoril. Nadlegoval ga ni nihče, ne žena, ne sin Jaka, ne hčerka Majda. Poznali so vsi očeta in nocoj ni bil prvič tak. Po jedi so molili večerno molitev, drugi na glas, pobožno, oče je pa brenčal in godel nekaj v pest, a misli so bile vse drugače, kot pri molitvi. Odmolili so. Poljak se niti pokrižal ni, klobuk je vzel in šel skozi duri. Mati in Majda sta šli pomivat v kuhinjo, Jaka je legel po klopi in gledal v slabo razsvetljeni lesteni strop. Govoril ni nobeden nič, mislil si je vsak svoje.

Ko je šel Poljak mimo oreha, pogledal je z drobnimi, živimi očmi proti drevesu in najraje bi bil oreh z očmi izruval iz zemlje in treščil na tla, da bi zahreščal in se razčesnil na tisoč iver. Mahal jo je potem počasi, tuhtajoč svoj načrt k Maseljnu v gostilno. Ta stoji še sedaj konec vasi ob cesti. Okna so bila zagnjena z rudečimi zavesami. Pod oknom je Poljak postal in prisluskoval, kdo je v gostilni. Čutili je bilo, da ni kdovekaj pivec v sobi. Ali vendar je Poljak izpoznal znane glasove, ki so mu pogosto drugovali v gostilni in hvaili njegovo modrost in bahatost, posebno če so na njegovo kredo pili. —

"Na, Poljak, pij!" porinil je vstopivšemu Poljaku kozarec Martinov Pavle, ki je s tovarišem Janezom pil polič vina. — Pavle in Janez sta bila tesarja, katerih očeta sta tudi poglavarja po širokem grlu skoro celo zemljo, in sinova sta bila vredna in dostojna naslednika takih očetov. Delavca sta bila sicer izvrstna, a še izvrstnejša pivca. Kar se je prisluskovalo čez teden, v nedeljo sta vse zaluckala, in če je bila nedelja prekratka, žehtala sta ga še v ponedeljek. (Dalje prihodnjic.)

DELO DOBIJO

BORING

MILL

operatorji

Izkušeni na velikih horizontalnih in vertikalnih

Large Planer

operatorji

SLAB-MILLER

FLAT SCRAPERS

Bench Assemblers

on Machine Tools

Hooker-on

Mezda na uro povrh overtime. Morajo predložiti dokaz o ameriškem državljanstvu. Aho so zdaj zaposleni na vojnem delu, naj se ne priglasi.

Wellman Engineering

7000 Central

(Oct. 14, 15, 16, 17, 19)

Masarski pomočnik

Išče se mesarskega pomočnika za ob sobotah, kratke ure. Zglasi naj se na 14516 Sylvia Ave., Collinwood. (243)

MALI OGLASI

Grozdje in mošt!

Grozdje in mošt dobite sedaj pri nas. Concord mošt samo \$22 sod

Pripeljem ga na dom. Zglasite se ali pokličite

Ludwig Gustinčič
Lockwood Rd., North Perry, O.
Telefon Perry 618. (243)

Stanovanje v najem

Odda se 3 sobe brez kopalnice, na 6120 Glass Ave. Vprašajte po 6. uri zvečer. (244)

Pozor!

Naznanjam, da sem preselili svojo

BRIVNICO

iz 6506 na 6628 St. Clair Ave. Se toplo priporočam starim in novim odjemalcem. Najboljša in točna postrežba.

Louis Ule

6628 St. Clair Ave.

Odda se stanovanje

V najem se odda bungalow, 4 sobe, kopalnica in furnez, odda se družini brez malih otrok. Vprašajte na 15919 Whitcomb Rd., zgorej, severno od St. Clair Ave. (243)

VRNITE NAM STOLE!

Iz vljudnosti je naša firma mnogim posodila stole za razne prilike. Dočim so jih nekateri redno vrnili, so pa nekateri pozabili na vrnitev stolov, ki so si jih izposodili. Na ta način je ostalo zunaj že okrog 100 stolov po raznih manjših posojilih tu in tam. Ker smo se zanesli na ljudi, nismo takoj popraševali zanje, toda ker se stole pogreša in potrebuje, prosimo dotične, ki jih imajo v svoji posesti, da jih nam vrnejo. Mi smo stole vedno posojevali brezplačno, zato pa tudi pričakujemo vrnitev. Mi si tudi izposodimo stole od firme, kadar jih več potrebuje, mo kakor jih imamo na rok, toda moramo zanje plačati. Sedaj nam računa kompanija za stole z ushitim sedežem po 10c za vsakega. Račune imamo na rok, da vam lahko pokažemo, in to velja za en dan najemnine. Vse kar je prav, dobrote in prijaznosti se ne sme izkoriščati.

A. Grdina in Sinovi.

Dve sobi se oddata

Oddata se 2 opremljeni sobi poštenim fantom ali dekletom. Dobi se tudi dobra hrana. Za naslov vprašajte v uradu tega lista. (243)

Lepo stanovanje

Pošteni slovenski družini se odda v najem stanovanje, obstoječe iz 4 sob, kopalnice in garaže. Stanovanje je v Euclidu. Naslov izveste v uradu tega lista. (242)

Sobe se oddajo

V najem se odda 4 sobe, kopalnica in garaža, zgorej. Oglašite se na 1081 E. 66. St. (243)

Naprodaj ali v zameno

16 akrov farma, hiša 6 sob in kopalnica, nov furnez, inštaliran ta mesec, elektrika in tekoča voda na farmi, garaža za 2 avta, velik kokošnjak, prostora za 2,000 kokoši, cementna tla, 2 drugih poslopij, 4 akrov trte, 5 akrov sadnega drevja, drugo za obdelavo. Lastnik je v vojaških letih.

Frank Gerlica

Lake Rd., N. Perry, O.
Telefon 914. (242)

RAINEY INSTITUTE

1523 E. 55TH ST. HE 0992
Dnevni in večerni tečaj
ŠIVANJE OBLEK. ROČNA DELA.
KUHANJE.
Vpišite se sedaj!
Deset poukov za \$2.00
Zmožne in izkušene učiteljice vam bodo pokazale, kako si napravite svoje lastne
OBLEKE in SUKNJE

RE-NU AUTO BODY CO.

982 East 152nd St.
Popravimo vaš avto in prebarvamo, da bo kot nov.
Popravljamo body in fenderje.
Welding!
J. POZNIK — M. ZELODEC
Glenview 3830.

FR. MIHČIĆ CAFE

7114 St. Clair Ave.
ENdscott 9359
6% pivo, vino, žganje in dober prigrizek. Se pripravljamo za obisk.
Odprto do 2:30 zjutraj

East 61st St. Garage

FRANK RICH, lastnik
1109 E. 61st St.
HEenderson 9231
Se priporoča za popravila in barvanje vašega avtomobila. Delo točno in dobro.

Kraška kamnoseška obrt

15425 Waterloo Rd.
IVanhoe 2237
EDINA SLOVENSKA IZDELOVALNICA NAGROBNIH SPOMENIKOV

V BLAG SPOMIN

PRVE OBLETNICE SMRTI PRELJUBLJENEGA IN NIKDAR POZABLJENEGA SÓPROGA IN OČETA

Alois Stefancic

ki je izdihnil blago dušo dne 15. oktobra, 1941.

Eno leto hladni grob Te krije, Dragi soprog in ljubi oče, in spomin nam žalosti srce, nikoli ne boš pozabljen od nas. Bog odzvel soproga in očeta, Večni Bog Ti dal plačilo, in srce zlato našlo je pokoj, spavaj v grobu zdaj sladko.

Žalujoci ostali:

PAULINE STEFANCIC, soproga.
FRANK, sin.

Cleveland, O., 15. oktobra, 1942.

Razprodaja grelcev

COLEMAN—DU-O-TERM in QUAKER GRELCI na olje. Prihranite si do 40% popusta. Kupite sedaj!

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6104 St. Clair Ave. 819 E. 185th St.

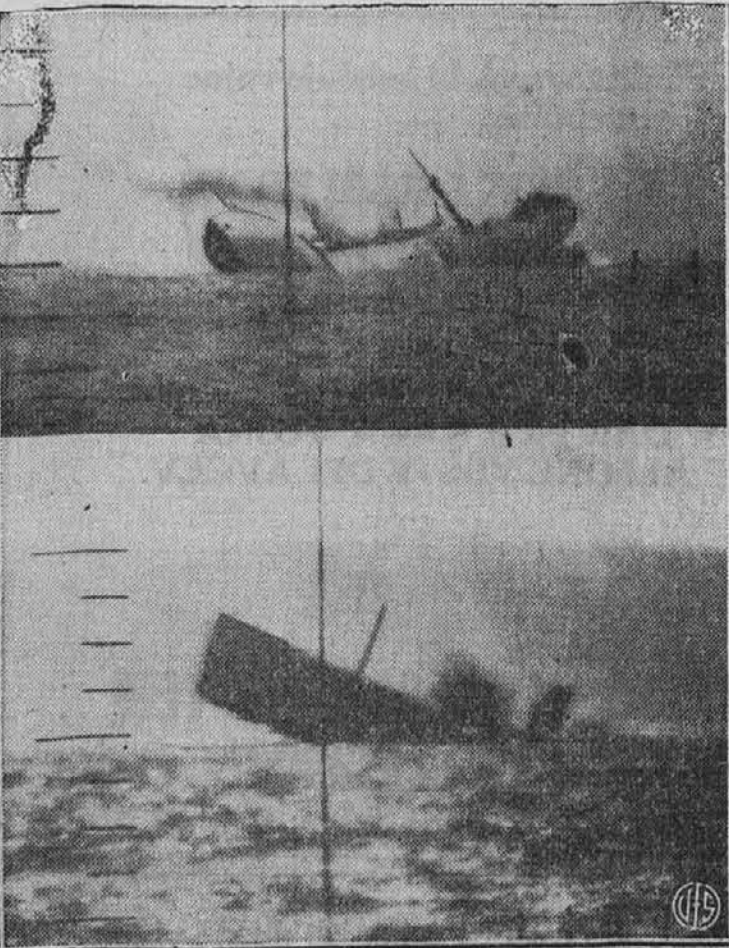
Wm. J. Rogers za kongres

V 21. OKRAJU

Zavežujem se, da bom dal predsedniku Rooseveltu polno podporo za zmago. Imamo tudi načrt za povojno rekonstrukcijo in za probleme, ki se bodo pojavili po vojni.

Predsednik Roosevelt s svojo soprogo na obisku pri sinovi družini v Fort Worth, Texas. Od leve na desno so: Mrs. Elliott Roosevelt, Elliott, Jr., Ruth in stara mama Mrs. Eleanor Roosevelt. Na predsednikovem kolenu pa sedi David. Oče teh otrok, polkovnik Elliott Roosevelt je z ameriško armado v Angliji.

To je kar fantje na naši podmornicah radi vidijo. — Slika je bila posneta skozi periskop naše podmornice v Zpadnem Pacifiku ter nam kaže, kaj se ja zgodilo z japonskim parnikom, katerega so zadeli torpedi iz ameriške podmornice. Na gornji sliki vidimo japonsko trgovsko ladjo, katero je torpedo prelomil na dvoje.

V. J. KRIŽANOVSKA:

PAJČEVINA

IZ RUŠČINE PREVEDEL IVAN VOUK

Očetu je Berenklaui v kratkih besedah opisal dogodke dneva ter mu priložil generalovo pismo. Prosil je očeta, naj mu odpusti, ker se je končal, kajti čuti se tako smrtno užaljen, da ne more več prenašati življenja. Za Milico nobenih občutkov, nobene poslovilne besede; prošil je samo očeta, naj odpravi v Rusijo vse, kar je Milicina last, istočasno z obvestilom o njegovi smrti.

Tako je bil zatopljen v te priprave, da se ni zavedal, kako čas mineva. Komaj je zapečatil pismo na očeta in napisal naslov, ki je zaslišal drdranje koles in šum glasov na dvorišču. Zdrnil se je.

Upihnil je električno žarnico, stopil k oknu in privzdignil žaluzijo. Pri luči svetilnikov je zagledal pred vhodom tovorni voz, na katerega so posli pod Dunjinim vodstvom nakladali kovčege in koše. Ko se je voz odmaknil k mostovžu, so pripeljali koleselji. Marta in Dunja sta prinesli dva popotna kovčega in grofičinega psička. Končno se je prikazala Milica v spremstvu blede in potrte gospe Linderjeve. Počasi, s povešeno glavo je stopala po stopnicah z mostovža, toda pri koleslju je obstala, se zamišljeno in neodločno obrnila k temnemu oknu moževe sobe. Svetilnična luč je obsijala njeno blede obličje.

Toda to je šlo mimo kakor prikazen. Stopila je v koleselji, vrata so se zaprla in voz je izginil v nočni temi. Ko je zadnji žarek voznih luči izginil v daljavi, je grof zopet prižgal žarnico in sedel k mizi.

Težko je dihal in nepopisljiva bridkost se mu je brala na obličju, toda bil je miren. Kakor da se je nekaj v njem prelomilo. Prezvel ga je občutek popolne apatije. Saj je rešitev blizu; počakati mora, dokler se služabništvo poda zopet k počitku. Hotel je, da bi našli njegovo mrzlo truplo šele jutraj.

Vzel je v roke ženino sliko in se globoko zamislil. Vse njuno preteklo življenje je vstalo pred njim in nenadoma se je spomnil besed, ki jih je nekoč rekel: "V vojni ne moreš nikdar vedeti, kdo bo zmagoval, kdo premaganec." Tedaj ni mislil, da bo on premaganec...

S svojimi nožicami je Milica pomendrala njegovo življenje in mu z zapeljivimi ročicami raztrgala srce. Zdal pa gre brez sočutja preko njegovega trupla in bo srečna z drugim.

Za hip ga je prevzela strastna želja maščevati sebe in ubiti Kromskega. Toda ne, ne bo ji dal tega zadoščenja, ne bo ji razkril svojega trpljenja; nasprotno, zapusti ji težko vest, ker ona ga je umorila. Dobro je, ker je poznal in bil uverjen, da jo bo spomin na njegovo smrt uničil. Glavno je, da kmalu umrje in doseže zaželjeni mir...

Vzel je v roke samokres in ga skrbno pregledal. Po kratki molitvi si je odpel jopič, pristavil cev k srcu ter sprožil.

Njegovo truplo se je zapoteklo in se zrušilo na preprogo. (Konec tretjega dela)

ČETRTI DEL.

I.

Dogorevajoči topli jesenski dan se je umikal tihemu večeru. Na veliki terasi grajske hiše v Turovu sta sedeli Milica in Kiti. Spočetka sta se pogovarjali, nato pa jima je beseda usahnila in vsaka izmed njiju se je zatopila v svoje misli.

Mala baronesa je postala lepša; sveža in rožnata, je bila pravo posebljenje mirne družinske sreče. Milica pa se je,

nasprotno, posušila, zbledela, a prejšnja brezskrbna veselost se je umaknila mirni, otožni zamišljenosti. Poleg nje je stala la požlačena zibelka, okrašena s čipkastimi zavesami in podbita z višnjevo silo.

Odkar je odšla iz Krenice, so nastopili zanjo težki časi. Ko se je vrnila v Petrograd v vojnem razpoloženju in s trdnim sklepom, da prisili moža k ločitvi zakona, je takoj pisala Kromskemu, hoteč se z njim, pogovoriti o nadaljnjih ukrepih. Toda zvedela je, da je bil Rostislav premeščen v Odeso. Pismo so bržkone poslali za njim, med tem časom pa je nepričakovano dogodek zmajal Milicin prvotni sklep.

Že v Krenici je občutila včasih neko posebno slabost, ki pa jo je pripisovala nevšečnostim in svoji živčni razburjenosti; v Petrogradu pa so se ti bolezenski pojavi tako močno ponovili, da je sklenila iti k zdravniku.

— Draga grofičica, v blagoslovljenem stanu si, — ji je rekla nekoč Marta in zmajala z glavo. Pestuninja domneva jo je vznemirila; ko pa ji je zdravnik potrdil Martino ugotovitev, je klonila z duhom in prišla ob dušni mir. Kmalu bo mati, pa se pripravlja na ločitev zakona. ... Rodil se bo otrok, pa ne bo videl očeta, ki bi ga blagoslovil! ... Ta nova vez utegne povzročiti nove zapletljive in Egon postane neizprosni. ... Vedela je, kako zelo si je želel grof imeti otroka, — dečka ali deklico, to mu je bilo vseeno, — stokrat ji je o tem govoril; zdaj, ko se mu izpolni srčna želja, je precej neverjetno, da bi vrnil prostost ženski, ki jo je brezumno ljubil, to je dobro vedela. Da bi se pa vrnila v Nemčijo ter se pokorila poniževalnim zahtevam, katere ji je predložil svetnik pl. Kuehl, ni bilo mogoče. Torej kaj naj napravi? Seveda bi mogla utajiti grofu resnico, dokler, ne privoli v ločitev, toda taka zavrtnost se je upirala njenemu poštenemu, odkritemu značaju; če pa pove resnico, potem si gotovo pokvari svoj načrt.

Prikrita нравna borba jo je potrla, brzojav o Rostislavovem prihodu in potem prihod, — vse to je še poglodelo Milicino duševno razlasje. Vkljub temu ja je odkrila resnico svojemu prijatelju iz otroških let ter ga prosila, naj potrpi, dokler se ne reši to važno vprašanje med njo in možem.

Kakor je bilo Kromskemu težko, vendar je odločno izjavil, da ostane vse kakor prej, ter ji svetoval, naj takoj vsem obvesti grofa, pač pa naj ostane trdna pri svojem sklepu glede ločitve; vprašanje glede otroka je bilo treba rešiti sporazumno z možem. Milica je sklenila poslušati njegov nasvet.

Med tem kolebanjem in pogovori so prešli trije tedni, ko je nenadoma prejela iz Revala pismo od Matilde Ferdinandovne, kateremu je bilo priloženo drugo pismo od baronese Dauniceve na ime Lojze Francovne. Baronesa ji je sporočala, da si je Berenklaui poskušal končati življenje s samomorom tisto noč, ko je Milica odpotovala.

Krogla pa je šla mimo srca. Stari sluga ki ni spal, je slišal strel, stekel v sobo ter našel grofa, ležečega na tleh v nezavesti. Sklical je ljudi na pomoč, posla je po zdravnika, a kar je glavno, sam je obezval rano in to je rešilo grofa. Dva tedna je viselo Egonovo življenje na lasu; dasi je še vedno v nevarnosti, vendar dajejo zdravniki nekaj upanja. Baronessa Dau-

niceva je dostavila, da je stari grof obupan, a Vilma požrtvovalno streže ranjencu.

Samomorilni poskus moža je silno zadel Milico in delala si je bridka očitavanja, da mu je tako brezsrčno izročila tedaj ona sramotna pisma, ki so onečlašala njegovo mater ter morala v njem vzbuditi sum o lastnem pokoljenju. Ta okolnost je bila po njenem mnenju glavni vzrok njegovega obupnega čina. Zdal, ko se je mož boril s smrtjo, se je v prvi pobudi hotela vrniti v Krenico; toda misel, da bi našla zopet Vilmo pri moževem vzglavju in morala tudi njeno nič manj zopetno mater, je mahoma potlačila v Milici dobro pobudo in vzbudila v njej prejšnje sovraštvo.

Pod vplivom teh razburljivih dogodkov je Milica zbolela in preležala v postelji dva tedna. Komaj se je nekoliko opomogla, že je nova vest hkrati pretrgala njene dvome in kolebanja. Prejela je namreč pismo od grofovega zastopnika, ki ji je sporočil, da je grof pripravljen privoliti v ločitev zakona ter sprejeti vse njene tozadevne ukrepe.

Milica se je zdržnila in prebledela, ko je prebrala pismo, ki ji je vračalo prostost, toda v duši se ji je porodila neka nepoznana ji zmes čustev. Njeno samoljubje je bilo užaljeno, ker pričakovala je, da bo prva grofova misel, ko pride k zvesti, ta, da se mora vrniti k njeemu, namesto tega, pa ji daruje prostost. Nič ni moglo zločiti v njem moč doslednosti. Na razvalinah svoje ljubezni in sreče je stal ponosen, trden in ji ravnodušno vrgel k nogam zahtevano ločitev. Toda ali bi bil tako junaški, če bi vedel vse —?

Ta čudni občutek, ki jo je deloma odbijal od grofa, deloma vlekel k njemu, se je zdaj s podvojeno silo prebudil v njej in solza, katere vzrok bi bilo težko uganiti, se ji je utrlila po licu in padla na pismo, ki ju je za zmerom ločilo; srd in užaljeno samoljubje sta nadvladala. "Sam si tako hotel, zato ne boš ničesar zvedel do otrokovega rojstva."

Radoslavovo veselje, s katerim je prejel te vesti, je blažilo delovalo na Milicino razbolelo srce. Vendar pa je prosila

Kromskega, naj odide in se vrne šele, ko bo ločitev njenega zakona izvedena; sama pa je sklenila preseliti se v Vsesvjatsko do poroda.

Novo znamenje prebujajoče se Berenklove odločnosti je bila pošiljatev kovčegov z grofičino balo, brez vsakega pisma.

Končno se je na Vsesvjatskem porodil sin. Milica je bila dolgo časa in nevarno bolna; glede ločitve zakona je bilo skoraj vse urejeno razen nekaterih formalnosti. Za otrokov krst pa se je morala sporazumeti z grofom o katerem, pa je vedela samo to, da je podal ostavko ter se zdravi v Krenici.

Derevnin je bil takoj spočetka proti temu, da bi Milica prikrivala grofu otroka. Zato je takoj napisal pismo Berenkluvi, v katerem ga je obveščal, da se mu je rodil sin, in ga prosil, naj pošlje potrebne listine. Listine so prispele z obratno pošto, pospremljene s pismom. V zdržnih in zelo vljudnih besedah je grof izrazil Dmitriju Pavloviču svojo nevoljo, da mu niso že prej sporočili te važne okolnosti.

"Vendar pa, — je pristavil, — dokler nosi Milica Jurjevna še moje ime, ima tudi ot-

rok pravico nositi ga. Preveč sem uverjen o grofičinem poštenju in ne morem si misliti, da bi mogla ona zahtevati to ime za otroka, če bi se po njegovih žilah ne pretakala kri grofa pl. Berenklaui." Končno je grof izjavil, da pusti otroka v materini oskrbi do šestega leta, tedaj pa ga vzame k sebi, ker ga misli sam vzgajati.

To pismo bi bilo skoraj poslabšalo Milicino bolezen in bridke solze so ji kapale iz oči na očarajoči otrok obrazek. Ah, zanj je bila pripravljena odpovedati se imenu Berenklaui, ki ga je v dvojni meri zdaj sovražila za nezasluženo žalitev. Tako je torej on sprejel vest o rojstvu težko pričakovanega sina, o katerem bi ne smel dvomiti, da je njegov?! Jezilo jo je spoznanje, da ne more odvzeti sinu pravice, ki mu gre po zakonu in da ne sme vreči niti najmanjše sence na njegovo pokoljenje.

— Le poskusi mi ga vzeti, tedaj me boš šele spoznal. Nikoli ti ga ne dam, — je zamrmrala izzivalno.

Prošlost je vstajala v Milicinem spominu, ko je zamišljeno sedela na terasi, in docela zakrilo sedanjost.

Willkie in Stalin v konferenci. — Sovjetski premier Josef Stalin, levi in Wendell L. Willkie sta imela dve uri trajajočo konferenco in v tem času je bila posneta tudi gornja slika, ki je bila potom radia poslana v Zed. države.

Ali iščete delo?

Ako iščete delo v kaki tovarni, ki izdeluje vojne potrebščine

NE POZABITE NAJPRED POGLEDATI V KOLONO NAŠIH MALIH OGLASOV!

SKORO VSAK DAN IŠČE KAKA VOJNA INDUSTRIJA TE ALI ONE VRSTE DELAVCEV

VOJNE INDUSTRIJE, KI OGLAŠAJO V TEM DNEVNIKU IŠČEJO ... POMOČ!

Kadar vprašate za delo, ne pozabite omeniti, da ste videli tozadevni oglas v Ameriški Domovini

Čist, zvonek glas se je razlegel iz zibelke ter jo zdramil iz zamišljenosti; naglo je odgrnila zaveso in se sklonila nad otroka, ki se je zbudil in jokal, iztegujoč svoje rožnate ročice. Vzela ga je v naročje in ga pokrila s poljubi; strastno, skoraj bolešno je ljubila tega otroka.

Otroče pa je dalje kričalo. V tem trenutku je naglo in v skrbah prihitela Marta; nikomur ni pustila svoje pravice vati in vzgajati "basunika," kakor je ona imenovala malčka, in ni ga zaupala pestunji, ki so jo najbližja pomoč. Očividno se ni niti skri upirala ruski nasprotno, otrok je bil v najprijaznejših odnosih komaj je bil v starkinem komaj je bil v starkinem nasmehnil. (Dalje prihodnji)

SEND HER
Flowers
THIS
SATURDAY

SWEETEST
DAY

Vaš florist vam bo rad pokazal najnovije kreacije za darila.

Za boljše postrežbo na dovažanju naročite zgodaj

16 ur dan je za vaše oči

Vaše oči delajo vsak trenutek, ko ste čuječi. Delajo ko gledajo.

Ako pri tem napenjate oči — zlasti pri natančnem delu, kot je čitanje, pisanje, šivanje, likanje, kuhanje — jim to škoduje.

Napenjanje oči povzroči glavobol, notranje nerednosti, nervoznost, otopelost in slab pogled.

Oči lahko zavarujete pred napenjanjem — da bodo lahko gledale — ako se preskrbite z zadostno svetlobo, ki ne da žarenja in motne sence.

Take vrste svetlobe dajo Vid hraneče svetilke v kuhinji in pralnici. Imeti bi morali najmanj eno Vid hranečo svetilko za vsakega člana vaše družine.

Vid hraneče svetilke se še lahko dobe v visokih in namiznih modelih ter v mnogih drugih vzorcih... Oglejte si jih v prodajalnah sedaj.

Vid hraneče svetilke spoznate po sledečih pritiklinah

- (A) 100-200-300 watt žarnica v večini visokih modelih; 150-watt žarnica v manjših sledečih pritiklinah.
- (B) Odbijač in razširjač svetla, da direktno in indirektno luč brez žarenja.
- (C) Široki senčniki z belo podlogo.
- (D) Illuminating Engineering Society listek za odobritev.

THE ELECTRICAL LEAGUE OF CLEVELAND
18th Floor • Midland Building Prospect